

Perpetuum mobile konečně nalezeno.

Zdálo by se, že slova „perpetuum mobile“ jsou výrazem pro naprosto zbytečné úsilí, jež je produktem neznalosti zákonů přírody. Také se těmito slovy často žertuje. A často si mnozí i poklepou na čelo již při zmínce tohoto druhu. Svět vědy a techniky jednoznačně argumentuje neexistencí stroje tohoto druhu, odvolává se především na zákony termodynamiky.

Avšak v uvedeném slovním výrazu je od nepaměti lidstva skryto osudové tajemství života, tak důležité, že stojí za to se nad skutečností, tímto pojmoslovím vyjádřené, vážně zamyslet. Úskalí totiž není samotné perpetuum mobile, nýbrž problém je člověk sám, s jeho věděním a postoji k darům života.

Perpetuum mobile je chápáno jako stroj, který vykonává práci bez vnějšího zdroje energie. Tedy jako „stále se pohybující“. Latinský překlad názvu zní doslova „věčně v pohybu“.

Řecký filozof Anaxagoras prohlásil již 500 r. před Kr.: „Nic reálného nemůže ani vzniknout z ničeho ani zmizet“.

Uvedené by stačilo k tomu, aby byla věc vyřízena. Ano, pokud by byly dodrženy stanovené podmínky. Podmínky, jež si pro své chápání člověk (učenec či vědec) sám stanovil. Než ... příroda a vesmír, a jsoucnost vůbec, se na lidské podmínky neptají. Protože věci jsou, zatímco lidské poznání má být a ani zdaleka není.

Soudobé i mnohé dávné civilizace vždy nezdědka chtěly a chtějí stále předělat svět podle sebe a pro sebe. A tak raději, ve své ješitnosti, pozmění podstatné, než aby se podřídily nezměnitelnému řádu světů. Světů, za jejichž formováním a existencí není vůbec lidský um ani lidská touha či chtivost, včetně lidského soudobého pojmosloví. Toho pojmosloví, jež zpravidla nerespektuje základní zákony přírody a vzniklá slova proto nemají tvůrčí sílu, natož aby vyjadřovala skutečnost myriád mnohotvárných dějů se subtilnějšími formami života.

Každý si dnes může lehce najít, jak lidé rozumí slovům a je používají. Jaká skutečnost se však skrývá za slovy: „perpetuum mobile, pohyb, věčnost, stroj, izolovaná soustava, velký třesk ...“?

Perpetuum mobile je a věčně zůstane základním zákonem všehobytí. To nebyl ani neměl být nikdy žádný stroj. Tento zákon, vyjádřený slovem, je jsoucnost věčného pohybu v dění i v proměnách. Bez něhož není nic. Kdy stroj je jen něco, co „prodlužuje lidskou ruku“, avšak každé ústrojenství je produktem, formou tohoto pohybu. Lidský stroj, aby vůbec fungoval, musí užívat pohyb ústrojenství všehomíra (jehož částí je i příroda s jejími zákonitostmi).

Mluví-li zákony termodynamiky o „izolované soustavě“, tak je tím přesně, zákonem věčného pohybu, vymezena hybnost a funkčnost lidského myšlení. Nadřadí-li se ale lidské myšlení zákonu věčného pohybu, pak je tímto zákonem zároveň izolováno a postupně vytlačeno z běhu všehobytí. Totiž všechno souvisí se vším a v zákonech života není izolované soustavy. Izolovaná soustava je jen lidský virtuální model pro pochopení činnosti zákonů ve vymezeném prostředí.

Uveďme příklad.

Velký třesk! Všeobecně uznávaná teorie dneška, kosmologická teorie singularity o vzniku vesmíru a našich světů, podporovaná nezměrně velkým úsilím mnoha odborníků a ohromným množstvím času a peněz.

... Kdy, z nekonečně malého a nekonečně energeticky mocného nic, vznikl vesmír a celé světy.... Takže nebyl ani zákon termodynamiky. Ani Anaxagorasův údiv nebyl. Údajně ani nemá smysl o tom uvažovat, protože prý nebyl ani časoprostor. A už, za „pár vteřin“ poté, byly částice, no a za nezměrně dlouhý čas ten velkolepý zázrak života, který každého z nás proniká i obklopuje do nedozírných dálav.

Věda hledá do zemdlení důkazy této teorie. A tak, co bylo v minulosti vědeckou pravdou je nyní omyl, a co je dnes oslavovanou pravdou, bude omylem zítřka. Je zvláštní ta naše lidská rasa v nepoučitelnosti ze života, jež skýtá plnou náručí prostotu, dostupnost a jednoduchost.

Zdánlivě lépe na tom se jeví věda náboženská, kdy pod slovem Bůh se „skrývá“, nepochopitelná bytost, všemohoucí a vševědoucí, která „uplácala“ svět za sedm dnů a bylo to dobré. A tato nezměrně dobrá a moudrá bytost, chápána vskutku poutivými lidmi, ví vše a dobrým, podle jejich mínění vždy pomůže, dokonce je to její dobrá vůle. Nebo...! Že k tomu všemu patří 1. příkázání, jako zákonitost pohybu v pohybu, se tak nějak vytratilo.

Ale opusťme svět lidských umů a dovedností, včetně lidské hlouposti, a nahlédněme nezištným okem a srdcem do „věčného pohybu“.

Věčnost není výraz pro nekonečný čas, ale je v něm „skryta“ kategorie života, druh života, druh pohybu. Nám lidem je znám pojem čas. Věci se dějí v čase a prostoru, majíce své formy a hybnosti a jsou mezi nimi mnohé vzájemné interakce. Nejen na subatomární úrovni, ale i v nezměrném prostoru vesmíru a jeho „megačástech“. A našinec svým bytím v tom všem zaujímá nepatrný prostor, nepatrný svým vnímáním, poznáním i činy. Avšak i ta dnešní nepatrná část našeho života je jen malou částí lidských možností, kterým se lidé již celé věky v nepochopitelném vzdoru brání. Jen málokdo by dnes připustil, že příkladně čas (v proměnách hybnosti přírody) plyne dost jinak v létě a zase jinak v zimě. Lidé si však zvykli na rovnoměrný strojový čas a již nejsou schopni prožívat „čas“ v proměnách krajiny, ve které žijí.

Totíž pohyb má mnohá odstupnění a vždy souvisí s nějakou projevenou formou v charakteristickém prostředí (prostoru). Je míra pohybu omezená prostředím, ale také jsou formy pohybu, jež prostředí určují. Pohyb vyvolává sílu puzení i sání, pokud je v interakci s prostředím odlišných nebo stejnorodých forem. Pohyb má tak charakteristické „části“, kterými jsou stejnorodost, zpětné působení a tíže.

Vrátíme se k jinému příkladu. Tím je třeba legendární vzorec, zákonitost, $E = m \cdot c^2$. Tento vztah dává vědě a technice porozumět vztahu energie a hmoty. Ovšem skrze mezní rychlost světla ve vakuu. A tato „univerzální“ rychlost, stejně jako pojem vakuum, či izolovaná soustava je jen myšlenková konstrukce. Samozřejmě, mnohý řekne, že je to experimentálně ověřeno. Ovšem mějme na paměti, že měřicí přístroje jsou podmíněny lidským uvažováním a neměří něco, na co nejsou navrženy. Učebnicovým příkladem k tomu by mohl být „náhodný“ a snad i jedinci předpovídaný objev reliktního záření, jenž pochroumal pojetí světa doby „newtonovské“ mechaniky. Pojetí vesmíru muselo být, přes mnohý odpor, dost poopraveno. A opět nová „díra do světa“- temná (skrytá) hmota. Podobných věcí by se našlo a ještě najde přehršel. Žel, pro materialistickou vědu, ani to reliktní záření není jen zbytek po „velkého třesku“, nýbrž patří do jiné kategorie formování světů.

Chyba je v tom, že vědění lidí nepředpokládá transformaci pohybu souvisejícím s formováním. My, lidé na zemi, totiž žijeme v částicovém a časném prostředí, kde je evidentní vývoj

a zánik. Ale vesmír má své úrovně pohybu a ne každý pohyb je vázaný na částice. Typickým představitelem částicového světa je atom se subatomárními částicemi. I tyto částice mají své úrovně pohybu a po překonání mezí soudržnosti (třeba při fúzi), část energie se již neváže na částicovou strukturu, ale je „transformována“ do jiného, její zvýšenou hybností stejnorodého prostředí. Tato energie není měřitelná částicovými přístroji, protože je jiného druhu, kde nelze aplikovat mezní rychlost světla. Rychlost pohybu, dává jinou formu a „komunikuje“ s jiným prostředím, prostorem. Kde částicový svět netlumí pohyb. Ovšem tento pohyb není nikdy „nějak ledabylý“. Vždy a do nejmenších detailů je „řízen“ prostředím. To znamená stejnorodými formami pohybu a blízkými silami jiných a vyšších druhů.

Kdo by ale dnes připustil skutečnost, že náš svět s celým dohledným vesmírem je dílo mnohem vyšší formy pohyblivosti a sil, před kterou pozemská inteligence celé vědy a techniky, přes všechny věky, je jen nepatrným zrníčkem podílu lidstva na Pravdě všehomíra.

Život a veškeré dění v hmotě je budováno a „řízeno“ shůry, tedy ze sfér vyšší a nezměrné pohyblivosti a z tak rozsáhlých úrovní a světů, že člověku hledajícímu smysl života se musí zatmět před očima. Nebo raději konečně rozsvítit?

Soudobá, „materialistická vlnově korpuskulární“ věda uvažuje asi takto: do míchačky vloží jednotlivé díly a kolečka dvou budíků, zapne míchačku a očekává, kdy z míchačky vypadnou opět dva budíky. Uvažuje pravděpodobnostně pro danou úroveň, bez vlivu vyšší inteligence a všech souvislostí.

Život, coby forma rozmanitých pohyblivostí, ale funguje jinak. Za jakoukoli formou života našeho světa je vždy vyšší inteligence s mírou vyššího stupně uspořádaného pohybu, jež vlnově korpuskulární svět ovládá svou nebo pudící silou. A jsou velmi vysoké stupně uspořádaného pohybu, kdy svou vnitřní silou formy pohybu je v harmonii se silou pudící. Množina těchto forem s vlastní tvořivou silou vytváří vlastní prostředí a určuje nižším formám pohybu cestu jejich vývoje. Vlastní tvořivá síla ve vlastním prostředí (prostoru) je ona věčnost. A tato věčnost není závislá na čase proměn. „Je věčně se pohybující“. Přesto věčnost může trvat nebo být ukončena za ještě vyšších zákonitých podmínek.

Nazvěme formy věnců pohybu živými bytostmi. My pozemští lidé, pod pojmem živá bytost, vnímáme pozemského člověka, zvíře či živočicha, který se narodil a po prožitém životě zemře. Atom, kámen, rostlinu či světové těleso už ale ne. Nikdo v tom všem nevidí onu transformaci forem v pohybu. Přitom stejně tak jako člověk, každá subatomární částice má věčné **jádro** své podstaty. Toto jádro se v subatomárních formách „vyjadřuje“ (projevuje) v atomárních silách a vazbách. Tyto síly a vazby, přesněji řečeno vyzařování, užívají vyšší a vyšší pohyblivé formy k dalšímu formování, přes krajiny až k světovým tělesům, jež soudobá věda pozná. A dále výš.

Člověk má také své „jádro“ z věčného pohybu, jež se realizuje skrze tělesná ústrojenství, za spolupůsobení vyšších i nižších forem bytostí přírody. Nu a toto „jádro“ se navenek vyjadřuje tím, co každý z nás dobře pozná ... živým člověkem. Čelo_věk. Což je pojem pro „věčně vpřed“! Přičemž ono „vpřed“ znamená – vědomé „vpředení se“ do vyšších forem pohyblivosti, do věčnosti.

V Komni 18. 8. 2018

(Z vědění věků)